

“De døde mødes hvert år for at fejre jul. Men så engang blev de forstyrret af en gammel ugift kone. Hendes ur var gået i stå, så hun stod for tidligt op og kom midt på julenatten til kirken. Det brusede af stemmer, som om der var gudstjeneste derinde, og der var også fyldt med mennesker. Pludselig så den gamle kone sin ungdomskæreste. Han var druknet for mange år siden, men nu sad han der på en af kirkebænkene imellem alle de andre.”

SVENSK FOLKESAGN FRA 1800-TALLET.

VINTEREN 1846

Det er her min bog begynder, Katrine, det år, hvor gården på Åludden blev bygget. For mig var huset meget mere end bare et hus, hvor min mor og jeg boede; det var det sted, jeg blev voksen.

Ålefiskeren Ragnar Davidsson sagde engang til mig, at store dele af gården var bygget af vraggods fra et tysk skib, der fragtede tømmer. Jeg tror på ham. På endevæggen længst inde på høløftet over kostalden kan man se ordene TIL MINDE OM CHRISTIAN LUDWIG skåret ind i en planke.

Jeg har hørt de døde hviske i væggene. De har så meget at fortælle.

Valter Brommesson sidder i et lille stenhus på Åludden og beder til Gud med foldede hænder. Han beder til, at vinden og bølgerne, der i nat fejer ind fra havet, ikke skal smadre begge hans fyrtårne.

Han har oplevet dårligt vejr før, men aldrig en storm som den her. En hvid mur af sne og is er trukket ind over fra nordøst og har sat en stopper for alt byggearbejde.

Fyrtårnene, Herre, lad os få dem bygget færdig ...

Brommesson bygger fyrtårne, men det er den første gang, han prøver at bygge et linsefyrtårn i Østersøen. Han var kommet til Øland i marts måned året før og var straks gået i gang med at hyre folk, bestille ler og kalksten og leje stærke arbejdsheste.

Det friske forår, den varme sommer og det varme efterår var dejlige ved kysten. Arbejdet gik godt, og begge fyrtårne rejste sig langsomt mod himlen.

Så forsvandt solen, det blev vinter, og da temperaturen faldt, begyndte folk at tale om snestormsvejr. Og så kom den til sidst, den store snestorm. En sen aften kastede den sig ind over kysten som et vildt dyr.

Som morgenen nærmer sig, begynder vinden endelig at løje af.

Da høres med ét skrig ude fra havet. De kommer fra mørket ud for Åludden – lange og hjerteskrærende nødråb på et fremmed sprog.

Råbene får Brommesson til at vågne. På sin runde vækker han de udmattede bygningsarbejdere.

“Nogen er strandet”, siger han. “Vi må ud.”

Mændene er søvnige og modvillige, men han får dem på benene og ud i sneen.

De vader i den høje sne ned mod stranden med ryggen krummede i den iskolde modvind. Brommesson drejer hovedet og kan se, at de halvfærdige stentårne faktisk stadig står nede ved vandet.

Til den anden side, mod vest, ser han ingenting. Øens flade landskab er blevet en bølgende ørken af sne.

Arbejderne stiller sig på stranden og stirrer ud over havet.

Man kan ikke se noget i de mørkegrå skygger omkring sandrevet, men i bruset fra bølgerne kan man stadig høre svage råb – og den knirkende lyd af nagler, der rives løs, og træ, der bliver vredet og til sidst sprænger.

Et stort skib er gået på grund ude på revet, og det er ved at synke.

At stå og lytte til lydene og nødråbene fra fartøjet er til sidst det eneste, byggeriarbejderne kan gøre. Tre gange forsøger de at få en af deres både i søen, men samtlige forsøg mislykkes. Sigtbarheden er for dårlig, og bølgerne i brændingen for høje, og oven i det er vandet fuld af tunge tømmerstokke.

Det grundstødte fartøj må have haft et enormt læs tømmer oppe på dæk. Da skroget begyndte at synke, blev tømmeret revet løs af bølgerne og faldt over bord. Bjælkerne er lange som rambukke og skylles i land i store klynger. De er begyndt at fylde vigene rundt om odden, og de hamrer og skraber mod hinanden.

Da solen står op bag det grå og disede skydække, finder man det første lig. Det er en ung mand, der flyder i bølgerne et stykke fra land. Han har armene strakt ud, som om han til det sidste har forsøgt at gribe om nogle af de tømmerstokke, der flød omkring ham.

To af byggeriarbejderne går ud i det lave vand, tager fat i den grove skjorte og trækker den døde over sandbunden imod land.

I vandkanten griber mændene hver sit iskolde håndled og trækker til. Den døde kommer op af vandet, men han er høj og bredskuldret og svær at bære. De er nødt til at slæbe ham op på den snedækkede strandeng, mens vandet løber fra deres tøj.

Byggeriarbejderne samles i tavshed omkring liget uden at røre ved det.

Til sidst bøjer Brommesson sig ned og vælter den døde om på ryggen.

Den druknede er en sømand i tyveårsalderen, og han har tykt, sort hår. Forhåbentlig er han ungarl, men måske har han en familie at forsørge. Han er død ved en fremmed kyst, formodentlig kendte han ikke engang navnet på øen, hvor skibet gik under.

“Vi må have fat i præsten lidt senere”, siger Brommesson og lukker den dodes øjne for at slippe for at møde det tomme blik.

Tre timer senere er ligene af fem sømænd drevet i land ved Åludden. Et knækket navnebræt er også skyllet op på stranden: CHRISTIAN LUDWIG – HAMBURG.

Og tømmer, masser af tømmer.

Vraggodset er en gave. Det tilhører den svenske krone nu, og det er den samme krone, der betaler for fyrtårnene ved Åludden. Byggeriarbejderne har pludselig fået fingrene i granvoksne fyrretræsbjælker til en værdi af mange hundrede rigsdaler.

“Vi må alle sammen hjælpe til, når vi skal have det bjærgt”, siger Brommesson. “Vi lægger det i stabler, hvor bølgerne ikke kan nå dem.”

Han nikker for sig selv og kigger op på den snedækkede skråning. Der er stor mangel på træ på øen og i stedet for den mindre gård af kampesten, der skal bygges til fyrpasserne og deres familier på Åludden, kan han nu bygge et meget større hus af tømmer.

Brommesson forestiller sig en enorm bygning med en indre gårdsplads og et stuehus fuld af værelser og sale. Et trygt hjem for dem, der skal tage hånd om hans fyrtårne her ved verdens ende.

Men det bliver en gård bygget af vraggods, og den slags kan betyde ulykke. Der er brug for et husoffer for at modvirke eventuelle forbandelser. Måske endda et rum til andagt. Et mindevæ-

relse for dem, der er døde ud for Åludden, et rum til alle de arme sjæle, der ikke er havnet i indviet jord.

Tanken om at bygge et større hus vil ikke slippe Brommesson. Senere samme dag begynder han at udmåle grunden med lange skridt.

Men da stormen er ebbet ud, og de forfrosne arbejdere begynder at løfte tømmeret op af vandet og lægge det i stabler på græsset, kan mange af dem stadig høre ekkoet af de druknendes råb.

Jeg er sikker på, at dem der byggede fyrtårnene, aldrig glemte de døende sømænds skrig. Og jeg er lige så sikker på, at de mest overtroiske satte spørgsmålstegn ved Brommessons beslutning om at bygge et hus af tømmer fra et vrak.

En gård bygget af tømmer, som døende sømænd fortvivlet har klamret sig til, inden havet tog dem – burde mor og jeg ikke have vidst bedre, end at flytte ind i huset i slutningen af 1950'erne? Burde du og din familie virkelig have flyttet dertil femogtredive år senere, Katrine?

– Mirja Rambe

UDSKIFT DIT LIV – FLYT PÅ LANDET.

Objekt: Gården på Åludden, det nordøstlige Øland.

Beskrivelse: Statelig fyrmestergård fra midten af 1800-tallet med privat og uforstyrret beliggenhed og med en vidunderlig udsigt over Østersøen, mindre end trehundrede meter til stranden og med himlen som nærmeste nabo.

Stor havegrund med flade græsarealer nord for stranden – perfekt til legende børn – omkranset af spredt løvskov mod nord, fuglereservat mod vest (Offermosen) samt strandenge og marker mod syd.

Bygninger: Smukt stuehus i to etager (ingen kælder) på sammenlagt cirka 280 m², trænger til renovering og modernisering. Anneksbygninger, bjælkekonstruktion og facaden består af træ. Tagbeklædning af teglsten. Østvendt glasveranda. Fem fungerende kakkelovne. Fyrretræsgulv i alle rum. Kommunal vandordning, privat kloak.

Fløjbygninger (bryghus af kalksten) i et plan på cirka 80 m² og med indlagt vand og elektricitet. Vil efter en vis renovering egne sig perfekt til udlejning.

Produktionsbygninger (stald af kalksten/træ) på cirka 450 m², rustikt og i relativt dårlig stand.

Status: SOLGT

OKTOBER

En lys stemme råbte gennem de mørke rum.

“Moar?”

Han for sammen ved lyden. Søvnens var som en grotte fuld af mærkelige ekkoer, varm og dunkel, og at vågne så hurtigt var smertefuldt. Bevidstheden havde i nogle sekunder ikke noget navn at sætte på sig selv, intet sted at være, men bestod helt af forvirrende minder og tanker. *Ethel? Nej, ikke Ethel, men ... Katrine, Katrine.* Og et par øjne, der blinkede forvirrede, søgte efter lys i alt det sorte.

Nogle sekunder senere steg hans eget navn op af erindringen: Han hed Joakim Westin. Og han lå i dobbeltsengen i gården på Åludden på det nordlige Øland.

Joakim var hjemme. Han havde boet her i et døgn. Hans kone Katrine og deres to børn havde boet på gården i to måneder. Selv var han lige kommet.

01:23. Klokradioens røde tal var det eneste lys i det vinduesløse værelse.

Lyden, der havde vækket Joakim, kunne ikke længere høres, men han vidste godt, at lyden var helt virkelig. Han havde hørt den dæmpede klagen eller jamren fra nogen, der sov uroligt i en anden del af huset.

En ubevægelig krop lå ved siden af ham i dobbeltsengen. Det var Katrine, hun sov dybt og var krøbet ud mod kanten og havde taget sin dyne med sig. Nu lå hun med ryggen til ham, men han så det bløde omrids af hendes krop og mærkede hendes varme. Hun havde sovet alene herinde i næsten to måneder – Joakim havde boet og arbejdet i Stockholm og var kommet på besøg hver anden weekend. Ingen af dem havde haft godt af det.

Han rakte ud efter Katrines ryg, men så hørte han råbet igen.
“Moo-aar?”

Nu genkendte han Livias lyse stemme. Den fik ham til at slå tæppet til side og stå ud af sengen.

Kakkelovnen ovre i hjørnet af soveværelset var stadig varm, men trægulvet var isnende koldt, da han satte fødderne på det. De var nødt til at få isoleret soveværelsesgulvet, ligesom de havde gjort det med gulvet ude i køkkenet og inde på børneværelserne, men det projekt måtte vente til efter nytår. Her i vinter måtte de få fat i flere kludetæpper. Og mere brænde. De skulle finde billigt brænde til kaminerne, for der var ingen skov på grunden, de kunne tynde ud i og få brænde fra.

Han og Katrine var nødt til at købe en lang række ting til huset, inden kulden rigtig slog til – i morgen var de nødt til at begynde at lave nogle lister over de ting, de manglede.

Joakim holdt vejret og lyttede. Han kunne ikke høre noget mere.

Morgenkåben hang på en stol, og han tog den stille på over pyjamasbukserne, skrævede ind over to flyttekasser og listede ud.

Han gik forkert i mørket. I villaen i Stockholm gik han altid til højre, når han skulle ind på børnenes værelser, men her på gården lå børneværelserne til venstre.

Joakim og Katrines soveværelse var et lille kammer i gårdens store hulesystem. Udenfor var der en gang, hvor flere flyttekasser stod stablet langs den ene væg. Gangen mandede ud i en større entre med en række vinduer. De vendte ud mod den stenkledte indre gårdsplads, som var flankeret af to fløjbygninger.

Gården på Åludden var lukket mod landsiden, men åben imod havet. Joakim gik hen til vinduerne i forstuen og så ned mod kysten bag stakittet.

Et rødt lysskær blinkede dernede. Det kom fra de to fyrtårne, der stod på hver sit lille skær ude i vandet. Det sydlige fyrtårns lysstråler fejede over bræmmerne af tang nede på stranden og langt ud over Østersøen, mens det nordlige tårn var helt mørkt. Katrine havde fortalt ham, at det nordlige fyr aldrig lyste.

Han hørte vinden tude om hushjørnerne og så urolige skyg-

ger løfte sig nede ved fyrtårnene. Bølger. De fik ham altid til at tænke på Ethel, selvom det ikke var bølgerne, men kulden, der havde dræbt hende.

Det var kun ti måneder siden.

De lavmælte lyde i mørket bag Joakim kunne nu høres igen, men de lød ikke længere jamrende. Det lød mere, som om Livia talte lavmælt med sig selv.

Joakim gik tilbage til gangen. Han trådte forsigtigt over en bred dørtærskel og kom ind på Livias værelse. Der var kun et enkelt vindue derinde, og det var bælgravende mørkt. Et grønt rullegardin med fem lyserøde grise, der dansede lykkeligt i en rundkreds, var trukket ned i vinduet.

“Gå væk ...” sagde en lys pigestemme i mørket. “Gå væk.” Joakims fod sparkede til et lille blødt tøjdyr på gulvet ved siden af børnesengen. Han samlede det op.

“Mor?”

“Nej”, sagde Joakim. “Det er bare far.”

Han hørte en svag vejrtrækning i mørket og fornemmede den lille krops søvnige bevægelser under den blomstrede dyne. Han lænede sig ind over sengen.

“Sover du?”

Livia løftede hovedet.

“Hvad?”

Joakim proppede tøjdyret ned ved siden af hende i sengen.

“Foreman var faldet på gulvet.”

“Slog han sig?”

“Nej da ... jeg tror ikke engang, han vågnede af det.”

Hun lagde armene om sit yndlingstøjdyr. Det havde et fåre hoved. Han havde købt det, da de var på Gotland forrige sommer. Halvt får, halvt mand. Joakim havde opkaldt den mærkelige figur efter Foreman, bokseren, der et par år tidligere i en alder af femogfyre havde gjort comeback.

Han aede Livia forsigtigt over panden. Huden føltes kølig. Hun slappede af, lod hovedet synke ned mod puden igen og skævede så op til ham.

“Har du været her i lang tid, far?”

“Nej”, sagde Joakim.

“Der var nogen herinde”, sagde hun.

“Det var bare noget, du drømte.”

Livia nikkede og lukkede øjnene. Hun var allerede ved at falde i søvn igen.

Joakim rettede ryggen, vendte hovedet og så det svage lys fra det sydlige fyrtårn igen; det blinkede ind gennem hendes rullegardin. Han tog et skridt over mod vinduet og løftede gardinet et par centimeter. Vinduet vendte mod vest, og fyrtårnene kunne ikke ses derfra, men det røde skær fejede ind over marken bagved huset.

Livias åndedræt var igen regelmæssigt, hun sov dybt. Næste morgen ville hun ikke engang kunne huske, at han havde været derinde.

Han kiggede ind i det andet børneværelse. Det var det værelse, de sidst var blevet færdige med at renovere. Katrine havde tapetseret og møbleret det, mens Joakim var ovre i huset i Stockholm for at ordne flytterodet.

Herinde var alt stille og roligt. Gabriel, to og et halvt år gammel, lå som en ubevægelig bylt i sin korte seng ind til væggen. Det sidste års tid var Gabriel kommet i seng ved ottetiden hver aften og havde sovet næsten ti timer i træk. Vaner af den slags var alle småbørnsforældres drøm.

Joakim vendte sig i stilheden og listede tilbage ad gangen igen. Huset knirkede og knagede lavt omkring ham, den knagende lyd lød næsten som fodtrin over gulvet.

Katrine sov dybt, da han kom tilbage i seng.

Om formiddagen samme dag havde familien haft besøg af en stilfærdig og smilende mand omkring de halvtreds. Han havde banket på køkkendøren på den nordlige side af huset. Joakim havde skyndt sig at åbne i den tro, at der var tale om en nabo.

“Hej”, sagde manden. “Bengt Nyberg. Jeg kommer fra Ølands-Posten.”

Nyberg stod ude på trappen med en notesblok i hånden. Han havde et kamera hængende på sin tykke mave. Joakim havde tøvende givet journalisten hånden.

“Jeg hørte, at der var kommet nogle store flyttelæs til Åludden her i løbet af de sidste par uger”, sagde Nyberg, “så jeg tog chancen og kiggede forbi.”

“Det er kun mig, der lige er flyttet hertil”, sagde Joakim. “Den øvrige familie har boet her et stykke tid.”

“I er altså flyttet hertil i etaper?”

“Jeg er lærer”, sagde Joakim. “Jeg har været nødt til at arbejde indtil nu.”

Journalisten nikkede.

“Det her er vi jo nødt til at skrive om”, sagde han, “det forstår I godt, ikke? Jeg ved godt, at vi havde en notits i bladet i foråret, da vi fandt ud af, at gården på Åludden var solgt, men nu vil folk selvfølgelig gerne vide, hvem køberne er ...”

“Vi er bare en helt almindelig familie”, sagde Joakim hurtigt. “Det kan du jo skrive.”

“Hvor kommer I fra?”

“Fra Stockholm.”

“Ligesom kongefamilien”, sagde Nyberg. Han kiggede på Joakim. “Vil I så gøre ligesom kongen og kun bo her, når her er varmt og solrigt?”

“Nej, det bliver hele året.”

Katrine var kommet ud i forstuen og havde stillet sig ved siden af Joakim. Han skævede til hende, hun nikkede kort, og så havde de budt journalisten indenfor. Nyberg gik uden at forhaste sig langsomt over tærsklen.

De valgte at sidde i køkkenet, der med sin nye indretning og de nyslebne gulve fremstod som husets mest færdigrenoverede rum.

Da de tilbage i august satte det i stand, havde Katrine og den lokale gulvlægger fundet noget interessant: et lille gemmested under plankerne, et skrin lavet af flade kalksten. Indeni lå en sølvske og en barnesko, der næsten var formuldet. Det var et husoffer, havde gulvlæggeren forklaret. Offeret skulle give gårdens beboere mange børn og rigeligt med mad.

Joakim lavede kaffe, og Nyberg satte sig ved det aflange egetræsbord. Han åbnede igen sin notesblok.

“Hvordan begyndte det hele så?”

“Tja ... vi kan godt lide træhuse”, sagde Joakim.

“Vi elsker dem”, sagde Katrine.

“Men det var vel et stort skridt at tage ... at købe gården på Åludden og flytte hertil fra Stockholm?”

“Det var ikke et kæmpestort skridt”, sagde Katrine. “Vi havde en villa i Bromma, men vi ville bytte den for et hus her. Vi begyndte at lede efter et hus herovre forrige år.”

“Hvorfor netop det nordlige Øland?” sagde Nyberg.

Nu var det Joakim, der svarede:

“Katrine er lidt ølandsk ... hendes familie har boet her.”

Katrine sendte ham et hurtigt blik, og han vidste præcis, hvad det betød – hvis der var nogen, som skulle fortælle om hendes baggrund, så var det hende selv. Og hun sagde ikke særlig tit noget om den.

“Nå, hvorhence?”

“Forskellige steder”, sagde Katrine uden at kigge på journalisten. “De flyttede en del rundt.”

Joakim kunne have tilføjet, at Katrine var datter af Mirja Rambe og barnebarn af Torun Rambe – det havde måske fået Nyberg til at skrive en noget længere artikel – men han holdt mund. Katrine og hendes mor talte dårligt nok med hinanden.

“Selv er jeg betonbarn”, sagde han i stedet. “Jeg voksede op i en otte etager høj boligblok i Jakobsberg, og det var ufatteligt trist med al den trafik og asfalt. Så jeg har altid længtes ud på landet.”

Livia sad til at begynde med stille på skødet af Joakim, men hun blev hurtig træt af snakken og løb ud af køkkenet og ned på sit eget værelse. Gabriel, som sad hos Katrine, hoppede også ned på gulvet og fulgte efter hende.

Joakim lyttede til de små plasticsandaler, der med stor energi klaprede hen over gulvet, og gentog den samme lange remse, som han havde rablet af sig over for venner og naboer i Stockholm i løbet af de sidste måneder:

“Vi ved, at det her er et fantastisk sted for børn at vokse op. Skov og eng, frisk luft og rent vand. Ingen forkølelser. Ingen biler, der kører i tomgang ... Det er et godt sted for alle.”

Bengt Nyberg havde nedskrevet disse visdomsord på sin notes-

blok. Derefter gik de en runde i husets stueetage, gennem de nyrenoverede rum og så gennem alle de stuer, der stadig havde gamle tapeter, hullede lofter og beskidte gulve.

“Kakkellovnene er fantastiske”, sagde Joakim og pegede. “Og trægulvene er utroligt velbevarede ... De fleste steder er det nok bare at skure dem.”

Hans entusiasme over gården smittede måske af, for efter et stykke tid var Nyberg holdt op med at stille interview-spørgsmål og var i stedet begyndt at se sig nysgerrigt omkring. Han insisterede på også at få lov at se resten af gården – og det selvom Joakim egentlig ikke ønskede at blive mindet om, hvor meget der stadig manglede at blive sat i stand.

“Der er faktisk ikke rigtigt mere at se”, sagde Joakim. “Bare en masse tomme værelser.”

“Bare et hurtigt kig”, sagde Nyberg.

Joakim nikkede til sidst og åbnede døren, der førte op på førstesalen.

Katrine og journalisten fulgte efter ham op ad vinkeltrappen til gangen ovenpå. Heroppe var der skumringsbelysning, selvom en række vinduer vendte ud mod havet, men ruderne var dækkede af masonitplader, der kun tillod smalle striber af dagslys at slippe ind.

Vindens tuden hørtes tydelig i det mørke rum.

“Der er godt ventileret heroppe”, sagde Katrine og smilede lidt. “Fordelen ved naturlig ventilation er, at huset holdes tørt – der er meget få fugtskader.”

“Jamen, det var da godt ...” Nyberg betragtede det bulede korktæppe på gulvet, de plettede og iturevne tapeter og de lange slør af spindelvæv, der hang fra loftslisterne. “Men der ser da ud til at være en del arbejde til jer.”

“Det er vi godt klar over.”

“Vi ser frem til det”, sagde Joakim.

“Det skal nok blive flot ...” sagde Nyberg og spurgte så: “Hvad ved I i øvrigt om huset?”

“Du mener om gårdens historie?” sagde Joakim. “Ikke så meget, men ejendomsmægleren fortalte da en del. Den er opført samtidigt med fyrtårnene, altså i midten af attenhundredetallet. Men

den er blevet bygget en del om ... glasverandaen på husets forside ser ud til at være fra først i nittenhundredetallet.”

Han kiggede spørgende på Katrine for at se, om hun ville fortælle mere – måske om, hvordan det i sin tid havde været, da hendes mor og mormor havde været lejere her – men han kunne ikke fange hendes blik.

“Vi ved, at fyrmestrene og fyrpasserne boede i huset med deres familier og tjenestefolk”, sagde hun bare, “så der har nok været masser af liv i de her rum.”

Nyberg nikkede og så sig omkring på den beskidte førstesal.

“Jeg tror ikke, der har boet ret mange her i løbet af de sidste tyve år”, sagde han. “For fire eller fem år siden blev stedet brugt som flygtningelejr for familier, der var flygtet fra krigen på Balkan. Men det varede ikke ret længe. Det er lidt kedeligt, at det har stået tomt ... det er jo et flot sted.”

De begyndte at gå ned ad trappen igen. Selv de mest beskidte rum nedenunder forekom pludselig lyse og varme sammenlignet med dem ovenpå.

“Hedder det noget?” spurgte Katrine og så på journalisten. “Ved du det?”

“Hvaffor noget?” sagde Nyberg.

“Det her hus”, sagde Katrine. “Alle siger hele tiden ‘gården på Åludden’, men Åludden er jo navnet på stedet og ikke på gården.”

“Ja, Åludden ved Ålegrunden, hvor ålene samles om sommeren ...” sagde Nyberg, som om han reciterede et digt. “Nej, jeg tror ikke selve huset har noget navn.”

“Gårde får jo tit kælenavne”, sagde Joakim. “Vores hus i Bromma kaldte vi Æblevillaen.”

“Det har ikke noget andet navn, ikke ét, jeg har hørt i hvert fald.” Nyberg trådte ned fra trappen og tilføjede: “Derimod findes der jo en del historier om gården.”

“Historier?”

“Jeg har hørt et par stykker ... Det siges, at vinden ud for Åludden tager til, når nogen nyser herinde på gården.”

Både Katrine og Joakim lo.

“Så må vi hellere støvsuge tit”, sagde Katrine.

“Og så er der vel også et par gamle spøgelseshistorier”, sagde Nyberg.

Der blev stille.

“Spøgelseshistorier?” sagde Joakim. “Det burde ejendomsmægleren have fortalt.”

Han skulle lige til at smile og ryste på hovedet, men Katrine kom ham i forkøbet:

“Jeg hørte noget, da jeg var ovre at få kaffe hos Carlssons ... vores naboer. Men de sagde til mig, at jeg ikke skulle tro på det.”

“Vi har ikke tid til spøgelse”, sagde Joakim.

Nyberg nikkede og tog nogle skridt i retning af forstuen.

“Nej, men når gårde har stået tomme et stykke tid, plejer folk at begynde at snakke”, sagde han. “Skal vi gå udenfor og tage nogen billeder, mens det stadig er lyst?”

Bengt Nyberg afsluttede besøget med at gå tværs over græsset og flisegangen på den indre gårdsplads for hurtigt at inspicere de to fløjbygninger – på den ene side den enorme kostald med kalkstensbeklædningen for nedenu og det rødmalede træ foroven og på den anden side af gården det noget mindre og hvidkalkede bryghus.

“Så skal I naturligvis også have renoveret her?” sagde Nyberg, da han kiggede ind igennem et af bryghusets støvede vinduer.

“Selvfølgelig”, sagde Joakim. “Vi tager et hus ad gangen.”

“Vil I så leje ud til sommergæster?”

“Måske. Vi har overvejet at åbne en bed-and-breakfast om nogle år.”

“Der er mange, der har fået den idé før her på øen”, sagde Nyberg.

Det sidste, journalisten gjorde, var at tage et par og tyve billeder af familien Westin på den gulnede græsskråning nedenu for huset.

Katrine og Joakim stod ved siden af hinanden og missede mod den kolde vind og de to fyrtårne ude i vandet. Joakim rettede på ryggen, da kameraet begyndte at blinke, og tænkte på, at naboernes hus i Stockholm forrige år havde fået tre opslag i månedsbladet Smukke Villaer. Westins måtte nøjes med én artikel i Ølands-Posten.